

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 4 | 15. FEBRUAR 1932 | 81. AARGANG

PRÆSIDENT ANTHONY W. IVINS.

Af Bryant S. Hinckley, Præsident af Liberty Stav.

Anthony W. Ivins er en af de sidste af de ædle Mænd som vil staa i Historien som de store Pionerer blandt »Mormonerne«. Det er ikke mange der er tilbage, kun nogle ganske enkelte. Præsident Ivins var ung da de fleste af disse Mænd stod paa deres Højde, men han var gammel nok til at forstaa og erkende den Fare og Forfølgelse gennem hvilken disse Mennesker maatte gaa, og han kender deres Historie bedre end nogen anden levende Mand, og han har beskrevet nogle af deres Erfaringer med en Kunstners Storhed og Skønhed. Med Hensyn til Pionerkaravanerne siger han: »Den Romantik og Tragedie der staar om disse gamle Tog, og som nu er os saa velkendte, kan aldrig blive skrevet eller fortalt. Det kan ikke blive gjort, fordi de Mænd og Kvinder, som dengang skrev Pionerernes ufuldkomne Historie, forlængst er gaaet til en bedre Verden og ikke har efterladt meget nedskrevet af denne Historie. Disse Mænd som rejste over Bjergene var i Sandhed Eksempler værdige til Efterfølgelse, Mænd med Heltemod, men med kærlige Naturer, stærke, men aldrig grusomme. Deres stærke Modgang gjorde dem aldrig haarde eller brutale. Mellem dem alle er der faa som vækker saa megen Beundring som Anhony W. Ivins. Han er en fredelig Mand og

med et stille Væsen, ikke desto mindre er mange af hans Erfaringer ligesaa romantiske som de kan findes i nogen Roman, og nogle af dem er meget tragiske. Han elsker Naturen. Hvor han end gaar, viser han paa en vidunderlig Maade sin Forstaaelse af at indrette sig efter andre. I Meksiko følte han sig ligesaa meget hjemme hos den fattige Arbejder som hos den stolte Præsident. Han forener den fineste Intelligens med det stærkeste fysiske Mod og den stærkeste Vilje. Han besidder baade fine Instinkter, en stærk Sympati og en Evne til at opnaa sine Maal. I ham findes de Egenskaber som kendetegner Handlingens Mand, og de som kendetegner Tænkeren og Skribenten. Han er i Sandhed en alsidig Mand med en bemærkelsesværdig Horisont og varierende Interesser. Hans Interesser ligger ligesaa meget i Økonomi som i Naturhistorie, i Poesi som i Finanspolitik. Han er Kvægkender og elsker Heste. Han er en stor Patriot og en ivrig Talsmand for det Land i hvilket han er Borger. Han er i Sandhed en virkelig Amerikaner. Hvis Skæbnen havde spillet ham ind i Krigen vilde han uden Tvivl have taget Del deri paa en Maade som vilde have gjort ham kendt for evigt. Der er noget monumentalt og værdigt over hans Fremtræden paa Hesteryg. Hans Loyalitet mod sine Naboer og sine Venner, hans fint udviklede Dømmesans, hans Kærlighed til Sandheden, sammensat med hans store Evner har skænket ham den evigt vedvarende Troskab som hans Venner viser ham.

Den 16. September passerede han den 79. Milesten i sit Liv. Men Aarene hviler let paa hans Skuldre. Hans atletiske Skikkelse er vidunderlig naar man tager Alderen i Betragtning. Hans Haar er hvidt og hans Hoved let bøjet naar han spadserer. Tiden har selvfølgelig sat sit Spor i hans fine Træk, men hans kraftige Lemmer er stadig hans villige Tjenere. Med hans stærke og varme Sympatier, hans glimrende Hukommelse, hans poetiske Evner staar han i sit firsindstyvende Aar som et lysende Eksempel paa en alsidig, dygtig Mand som selv har oparbejdet sin Karriere. Fra sin nuværende Alder kan han se tilbage paa den mest vidunderlige og usædvanlige Karriere, som baade er romantisk og inspirerende. Den enkle Historie lige fra hans Fødested ved Toms River, New Jersey, til hans nuværende Hjem paa Højen i Salt Lake City, vilde være meget interessant. Han kom til Utah som et Barn og boede i Salt Lake City til han var ni Aar gammel. Han flyttede saa sammen med sine Forældre til St. George, hvor han i 34 Aar havde sit Hjem. De var blandt de første Kolonister paa dette Sted. Som en ganske ung Mand arbejdede han som Missionær

blandt Indianerne i Old Mexiko hvortil han flyttede i 1895, og i tolv Aar var han Præsident af Juarez Stav der. I Aaret 1907 blev han ordineret til Apostel og flyttede til Salt Lake City hvor han siden har haft sit Hjem.

St. George, hans Barndomshjem og det Sted hvor han tilbragte sin tidligste Ungdom, er en ganske lille By langt fjernet fra de tæt befolkede Steder, men det var et godt Sted for en ung Mand at vokse op. Hans Omgivelser var haarde, men udviklende. Tingene kom ikke let og man kunde ikke faa store Formuer ved Spekulation. For at have Held med sig maatte man arbejde og leve sundt. Folket maatte i en stor Udstrækning stole paa deres egen Skaberevne, ikke alene for deres eget Velbefindende, men ogsaa for deres Udvikling og Rekreation. Hvad enten det var Baseball, Skuespil, Debat, Jagt, Landbrug eller nogen anden almindelig Beskæftigelse i det Land, tog Præsident Ivins sin Del deraf og gjorde det med Held. Anthony W. Ivins havde kun lidt Skolegang som det kun kunde faas den Gang, men alligevel er han en af de bedst uddannede Mænd paa sin Tid. Hans Position kan i en stor Udstrækning tilskrives hans intellektuelle Begavelse. Der er en Klogskab og en Finhed, som gennemtrænger hans Sind, som med det samme placerer ham mellem de højeste intellektuelle Begavelser. En Forfatter skriver om ham: »Han er i Stand til, ud af ethvert Problem eller Situation, at faa det Resultat som bedst tiltaler Mængden«. Det betyder ikke alene at han er i Stand til at løse Problemet, men det betyder en dyb Forstaaelse af Folket. Denne Sammensætning er en Nødvendighed for at være en virkelig Leder. Det er unødvendigt at sige at den Uddannelse som er symboliseret ved et Universitets Certifikat kun repræsenterer en meget lille Del af Uddannelsen. Uddannelse i den egentlige Betydning er noget som er højere og finere end det som kommer gennem Grammatik og Mathematik. Den egentlige Hensigt med Uddannelsen er at udvikle Karakteren. Karakteren er ikke et Produkt af Logik eller Eksperimenter, men Tro paa store Idealer, og en vedvarende og opofrende Hengivelse til disse Idealer. Hjertet og Viljen maa samarbejde for at skabe en Karakter. At være i Stand til at tage Skuffelser med et Smil uden Hensyn til hvor haarde de kan være, at holde Modet oppe trods Modgang, at være tro mod sine Idealer, at forsvare Sandheden, at faa det meste ud af sin Begavelse, at være i Stand til at møde Livets forskellige Situationer paa den rette Maade er Resultatet af en virkelig Uddannelse, og den kommer ikke fra nogen Skole. Han har været en flittig og omhyggelig

Læser, og han er i Besiddelse af en glimrende Hukommelse. Han har været tvunget til at tænke selv, til at drage sine egne Slutninger. Han har en Forstand som kan deltage i de største Problemer. Hans Skolegang var ikke lang, men det var nok for ham. Hans Evner blev udviklede og fuldkommengjorte. »Store Mænd kommer fra Vildnisset, og ikke fra Universiteterne.« Han er en veluddannet Mand. Ogsaa en Del af Kirkens Litteratur er skrevet af ham. I sit 26. Aar giftede han sig med Elisabeth Snow, en Datter af Erastus Snow, en Statsmand og Kolonist som efter Brigham Young var en af de første som blandt Pionererne kom til Utah og som er en af de sidste som vil blive glemt paa Grund af den store Tjeneste han viste sit Folk. Denne store Apostel var hans Kammerat og Lærer. Dette var paa den Tid da Anthony W. Ivins gik paa Universitetet.

Der er ingen enkelt Ting som har haft saa megen Indflydelse paa Præsident Ivins' Fremgang som Kammeratskabet og Inspirationen han har modtaget fra den Kvinde som har vandret ved hans Side gennem alle disse Aar. Hun har kendt hans Værd og har vedligeholdt hans Tro paa sig selv. Hun er en Kvinde med stille Kundskab og en usædvanlig Handleevne og hun har med Dygtighed forestaaet Husholdningen under hans gentagne Fraværelse fra Hjemmet. De mødtes da han var 9 Aar gammel paa hans første Rejse til St. George. De havde slaaet Lejr ved Chicken Creek Lake, da denne romantiske Kærlighedshistorie som skulde vare hele hans Liv begyndte.

De har otte levende Børn, som alle er af samme intelligente Type som deres prægtige Forældre.

Naar vi taler om det, som har haft mest Indflydelse paa hans Liv, maa vi ogsaa nævne, at en Ting som har haft en meget dominerende Indflydelse over ham, og som har inspireret ham til at blive det han er, er hans Kærlighed til Verdens Frelser og hans fuldkomne Forstaaelse af dennes Liv og Mission. Dette har udviklet en stor Kærlighed til Menneskeheden i hans Hjerte, en stærk Følelse af Sympati for de fattige og dem som lider og gjort ham til en Forkæmper for de undertrykte.

Anthony W. Ivins har altid staaet som en ivrig Forkæmper for Mængden, han forstaar dem og elsker dem. Han er en praktisk Mand, en Forretningsmand, en Mand med en sund Fornuft og Dømmekraft, og ned gennem hans Liv løber der en Strøm af Retfærdighed. Han taler aldrig om noget Emne indenfor Evangeliet uden at gøre et dybt Indtryk paa dem, som hører ham. Selv om hans Fødder er plantet paa denne solide Jord, er han dog en Idealist.

Han saarer aldrig nogen ved at udtale sine Synspunkter, men alligevel ved alle Mennesker hans Standpunkt, og de beundrer ham for det. Han er en dybt religiøs Mand. Han er første Raadgiver og tillige en Del beslægtet med Præsidenten af Kirken, og ingen kunde være mere stolt af en Raadgiver eller Slægtning end denne hans Leder. Vi tvivler paa, om nogen Præsident har haft en visere Raadgiver. Kontrasten mellem disse to Slægtninge er stor i mange Ting men tillige er den enes Liv en Fuldkommengørelse af den andens.

Vi kommer nu til nogle vigtige Spørgsmaal: »Hvad er det som har givet Præsident Ivins en saa fremskudt Plads i Menneskeheden?« »Hvad er Forklaringen paa hans store Indflydelse?« Stil disse Spørgsmaal til hans varmeste Beundrere eller til hans bedste Venner og de vil tøve, de kan ikke svare dig fordi det ikke er noget bestemt Karaktertræk, det er ikke Resultatet af nogen bestemt Gave.

Men da du stadig ønsker at faa et Svar paa disse Spørgsmaal, spørger du: »Er det hans Livs Enkelhed?« »Er det hans intellektuelle Begavelse?« »Er det hans Retfærdighed?« »Hans vedvarende Loyalitet?« »Styrken af hans Karakter?« »Hans Tilbedelse af Herren?« Nu kan vi svare uden at tøve, at det er alle disse Ting i Forening. Det er ikke noget ekstraordinært og let opdageligt Karaktertræk, som har frembragt ham. Hans moralske, mentale og fysiske Standard er beundringsværdigt. Han har arbejdet sig frem, men han har aldrig skubbet nogen anden Mand til Side.

I det meste af 50 Aar levede han paa Civilisationens Ydergrænser, og disse Aar har gjort det største Indtryk paa hans Liv. Som en Kolonist i disse Distrikter forstaar han, hvad det vil sige at arbejde haardt. I lange Perioder ad Gangen har han sovet paa en Madras under Stjernerne, og gennem alt dette har han udviklet de fine Instinkter, som har gjort ham til den Gentleman og Skolemand, som han er i Dag. Fra alle disse Erfaringer har han samlet de Værdier, der ligger som Grundvolden i hans eget Liv. Denne alsidige Mand, uddannet i Vildnisset, er Præsident over et Universitet, Taler ved de store Konferencer i Tabernaklet, omgaas de mest fremtrædende Mænd i Finansverdenen, debatterer nationale Tilstande med Jurister og Statsmænd og sidder i det højeste Raad for sin Kirke, hvor han behandler store Spørgsmaal angaaende Lærdomme og Politik, men vi er sikre paa, at han uden Besvær kunde sko en Hest og gøre det med Fornøjelse. Dette er hans Livs Mirakel, men naar du kender Manden, er der intet miraku-

løst i det. Den Sti, som han har fulgt til sine Opnaaelser, er ikke alene lang, men ogsaa mange Gange besværlig. Meget faa Mænd har gaaet paa en haardere Sti, og endnu færre er kommet fra saa uheldige Omgivelser med saa meget virkelig godt og beundringsværdigt. En Forklaring paa det hele er den Kendsgerning, at han vedblivende har været trofast mod sine Idealer og Standarder, som holdes i Ære af den Kirke han tilhører, og dette har udviklet Styrke i hans Sind.

DEN DANSKE MISSION.

GRENSKONFERENCER.

Følgende Grenskonferencer vil blive afholdt:

Randers	14.	Februar
Aarhus	21.	—
Aalborg	28.	—
København	13.	Marts

Specielle Møder vil blive afholdt som følger:

Silkeborg	17.	Februar
Herning	18.	—
Brønderslev	24.	—
Hjørring	25.	—

Disse Grenskonferencer vil indbefatte Præstedømsmøde Søndag Morgen Kl. 9, Søndagsskole Kl. 10,30, Grensmøde Kl. 2, hvor korte Rapporter vil blive givet fra alle Organisationer, og stort offentligt Møde Søndag Aften Kl. 7.

Grenskonferencer og specielle Møder er allerede afholdt i Odense, Sønderborg, Haderslev og Esbjerg.

Holger M. Larsen
Missionspræsident.

DEN NORSKE MISJON.

AVLØSNINGER.

Eldste Carl F. Johansen, som hár arbeidet i den Norske Misjon i 26½ måned, er blitt hederlig avløst for å reise hjem. Efter å ha besøkt sine slektninger i Halden, Norge og Gøteborg, Sverige, vil han reise fra Southampton den 4. februar 1932, med S. S. »President Harding.« Eldste Stephen W. Stockseth, som har arbeidet i den Norske

Misjon i 27½ måned, er blitt hederlig avløst for å reise hjem. Efter å ha besøkt slektninger i Bergen og Oslo, vil han reise fra Southampton, den 4. februar 1932, med S. S. »President Harding.«

Vi ønsker disse brødre en god og behagelig reise til deres hjem og kære.

BESKIKKELSE.

Broder Carl M. Hagberg, Oslo gren, er av president Hyrum D. Jensen, blitt kaldt og beskikket til å virke som lokal misjonær. Broder Hagberg vil benytte al sin fritid til å utføre misjonsarbejde for kirken.

Vi beder at Herrens rikeste velsignelser må være med ham i hans arbeide.

Hyrum D. Jensen
Misjonspresident.

JESU KRISTI EVANGELIUM. *

Enhver som uden Fordom undersøger vor Religion, vil faa det Indtryk at den er en meget omfattende Religion. Vor Kirke omfatter al Sandhed, at hvad der er »dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt«. Vor Religion er skikket til at forbedre og velsigne vort daglige Liv i enhver Henseende. Dens Lærdomme bringer Fred, Lykke, Fremgang og Frelse til alle lydige.

Vi har under Gennemgaaelsen af disse Lektier diskuteret meget angaaende Aabenbaringer. Mange Bevis paa at denne Kirke er af Gud, blev fremlagt. Disse Paastande var overbevisende, men endnu mere overbevisende er Betydningen af de Ting som Kirken har udført. Dersom der er nogen Sandhed i denne Udtalelse: »Paa deres Frugter skal I kende dem«, er der da nogen som kan benægte Guddommeligheden af dette Værk? Lad os i Korthed betragte de Velsignelser som denne Kirke byder sine Medlemmer.

For det første giver den hvert eneste Medlem Anledning til at forbedre og udvikle sig. Den demokratiske Natur af vor Kirkes Organisation skaffer til Veje individuel Udvikling paa alle Omraader, ved at tilbyde Stillinger og Praksis for Ledere og Lærere paa mange forskellige Omraader.

For det andet har den givet Menneskeheden en financiel Plan som kunde fjerne al Fattigdom, og oprette stabile Forhold baade i social, økonomisk og religiøs Henseende.

---

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser, 21. Febr.

For det tredie lærer den Menneskeheden hvorledes den skal faa bedre Helbred, og opnaa længere Levetid.

For det fjerde lærer den Respekt for Loven og Regeringen, og sikrer saaledes et harmonisk og fredeligt Hjemmeliv.

For det femte lærer det Mennesket hvorledes det skal faa mest muligt ud af det daglige Liv.

Dette er kun de praktiske Fordele som Guds Kirke giver. Den Almægtige har i sin Visdom givet sine Børn de Midler hvorved næsten hvert eneste timeligt Ønske kan blive tilfredsstillet. Dersom Kirken ikke gjorde noget mere end dette, vilde det alene retfærdiggøre Antagelsen af dens Lærdomme. Men den gør mere end at skaffe til Veje disse jordiske Velsignelser.

For det første lærer den os om Frelsensplanen.

For det andet viser den Menneskeheden hvorledes den skal modtage Ledelse og Hjælp fra Gud.

For det tredie giver den Menneskene en Anledning til at tjene de levende og de døde.

For det fjerde fortæller den Menneskene om det Liv som kommer herefter.

For det femte giver den Menneskene Myndighed til at frelse andre og giver den Kundskab om hvorledes de skal blive frelst i Guds celestiale Rige.

Man kan ikke studere de Lærdomme som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige forkynder, og nyde af de timelige og aandelige Velsignelser som den tilbyder, uden at faa det Indtryk at en Magt som staar over Menneskenes, er ansvarlig for denne Kirkes Oprettelse. Kirken giver os saadanne Leveregler at individuel Fred, Fremgang og Lykke kan opnaaes, Harmoni og Kultur indenfor Samfundet vil stige, Fattigdom, Strid og Had vil fjernes, og aandelig Frelse og Sikkerhed garanteres. Dersom Menneskeheden ikke nyder alle disse Velsignelser, saa er det fordi den ikke er villig til at adlyde Guds Love og anerkende den Plan han har aabenbaret, for han har gennem sin Kirke, vist den Vej som fører til Lykke og Frelse.

Lad os, naar vi afslutter denne Lektieserie om vor Kirkes religiøse og moralske Standarder, gentage to Tanker som blev udtrykt i de første Lektier.

For det første: Alle som vil, kan komme i Besiddelse af det Vidnesbyrd at Gud lever, og at dette er hans Værk dersom de ønsker det. De vil ikke finde deres Vidnesbyrd i Bøgerne, heller ikke vil de faa dem fra lærde Professorer. Et Vidnesbyrd kommer paa en meget lettere Maade — en Maade som er tilgængelig for alle. Dersom nogen ønsker at faa et Vidnesbyrd om at dette er Guds Værk, følg saa

Moronis Raad: »Og naar I modtage disse Ting, formaner jeg eder til at adspørge Gud, den Evige Fader, i Kristi Navn, om disse Ting ikke er sande; og dersom I bede af et oprigtigt Hjerte og med fast Forsæt, samt med Tro paa Kristus, vil han aabenbare Sandheden deraf for eder, formedelst den Helligaands Kraft«. (Moroni 10:4).

For det andet: Denne Kirke er et Produkt af guddommelig Aabenbaring og himmelske. Magten og Myndigheden til at oprette den kom direkte fra Gud til Joseph Smith og andre. Den er et Produkt af den Almægtige. Præsident Heber J. Grant hævder meget klart sine Ideer om denne Sag i følgende Udtalelser som er taget fra en Tale der blev holdt i Salt Lake Tabernakel, den 24. August 1930:

»Det faldt i min Lod at overvære Mødet her sidste Søndag, og lytte til en meget interessant Tale som blev givet af Præsiderende Biskop Sylvester Q. Cannon. Jeg vil gerne fortsætte med hans Emne, og nævne mindst eet af de Punkter, han omtalte. Han citerede den Udtalelse, at hvis ikke Mormonkirken kan modstaa intelligente Folks Kritik, den moderne Videnskabs Prøve, o. s. v., saa maa den, i de næste 100 Aar, tælles med i Kategorien af hendøende Religioner, og at det da vilde blive nødvendigt for os at slutte at tro paa Joseph Smith og hans meget omtalte Aabenbaringer.

Naar som helst at den Dag kommer at De Sidste Dages Hellige, som et Folk, taber den absolute Overbevisning om at Joseph Smith var og er en Profet af den sande og levende Gud, saa vil hele Mormonismens Grundvold styrte i Grus. Dersom det ikke er absolut sandt at Joseph Smith var en Profet, og at Moroni gav ham de Guldplader hvorfra Mormons Bog er oversat, er hele den saakaldte Mormonisme et Blændværk, en Snare og et Bedrageri.

De som var Redskaber i Herrens Haand til at genoprette dette Værk, erklærede til deres Død, at de vidste at det var Guds Værk. Alle Præsidenter og Generalautoriteter har her siden den Tid bevidnet det samme. Tusinder andre som har søgt Gud, og forherliget hans Navn ved et retfærdigt Liv, har baaret deres Vidnesbyrd om dette Værks Sandhed. Enhver som paastaar at have et Vidnesbyrd om denne Kirkes Sandhed, skulde have en urokkelig Følelse af at dersom Jesu Kristi Kirke Kirke af Sidste Dages Hellige er et Produkt af Gud, er den værd ethvert Offer og enhver Støtte som et menneskelig Væsen kan give den. De som er i Tvivl, skulde ikke hvile før de har adlydt den Almægtiges Befaling, og søgt at faa et Vidnesbyrd, saaledes som han har sagt.

MORMONISMENS STORHED.

EN KORTFATTET OVERSIGT.*

1. *Guds bemyndigede Repræsentant.* Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fremkommer med den Paastand, at den er Guds eneste bemyndigede Repræsentant paa Jorden. Denne Paastand er en Følge af en Række Aabenbaringer, som Joseph Smith modtog i Begyndelsen af det forrige Aarhundrede. I Aaret 1820 viste Faderen og Sønnen sig for Joseph Smith, i Nærheden af Palmyra, New York, og befalede ham ikke at slutte sig til nogen af de Kirker, som da eksisterede, da de alle var afvegne fra den sande Lære. I Tidens Løb modtog Joseph Besøg af andre himmelske Væsener, som overgav ham det hellige Præstedømme med Myndighed til at handle i Herrens Navn. Den 6. April 1830 organiserede han, under direkte Aabenbaring fra Himmelen, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Siden den Tid har Kirken været flittigt beskæftiget med at udbrede Evangeliet, saaledes som Herren havde befalet.

2. Kirkens Paastand om, at den var den eneste, som havde Ret til at virke i Herrens Navn, er ikke forblevet ubesvaret fra andre religiøse Organisationer. Den katholske Kirke er den største Modstander, idet den hævder, at den er i Besiddelse af Præstedømmet og har faaet dette i direkte Linie fra Peter. De protestantiske Kirker i Almindelighed paastaar intet saadant, men hævder, at naar en Person føler sig kaldet til at virke for Herrens Sag og er blevet kaldet paa rette Maade, juridisk set, saa har han Myndighed nok.

3. Skønt Kirken fremkommer med den Paastand, at den alene har Ret til at handle i Herrens Navn, saa anerkender den dog de andre Kirkers gode Arbejde for Menneskeheden og hævder, at de vil blive velsignede for dette Arbejde. Kirken vil gerne samarbejde med alle, som ønsker at udføre noget, der er godt, men kan dog ikke slaa af paa den Kendsgerning, at den er den eneste, som har Myndighed fra Gud. Det vil derfor aldrig blive muligt for Kirken at smelte sammen med nogen anden Kirke, tiltrods for, at der fra andre Kirkers Side kan være Tilløb i den Retning.

4. Den Stilling, Kirken indtager i dette Spørgsmaal, er en Følge af guddommelig Aabenbaring. Herren har vist nøjagtig, hvad et Menneske maa gøre for at blive Medlem

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser, 28. Febr.

af Jesu Kristi Kirke, og har ligeledes vist, hvilken Myndighed den Person, der skal udføre de hellige Handlinger, maa besidde. Hvis vi derfor fornægtede Nødvendigheden af disse Krav, vilde vi benægte Herrens eget Ord.

5. *Loven bygget paa Sandhed.* Herren stiller ingen unødvendige Krav til sine Børn, og derfor kan ingen undgaa at opfylde dem. Herrens Love er ikke tilfældige, men er bygget paa universelle Sandheder. De er blot et Udtryk for de Betingelser, som maa opfyldes af ethvert eneste menneskeligt Væsen, som skal opnaa Frelse. Man kan derfor tydeligt se Kirkens Visdom i Kravet om en stræng Overholdelse af disse Ting.

6. *Menneskets Slægtskab med Gud.* Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige anerkender Gud som vor Fader og alle Mennesker som Brødre og Søstre. Gud er den menneskelige Aands Fader, lige saa bogstaveligt som en jordisk Fader er Fader for sit Barns kødelige Legeme. Endvidere, Mennesket blev skabt i Guds Billede, og derfor har Faderen et materielt Legeme, som i Form er ligesom Menneskets, men af en meget finere Natur. Mennesket, som er Herrens eget Afkom, er i Besiddelse af uudviklede Egenskaber i Lighed med Faderens egne. Dødelige Mennesker er bogstavelig talt hinandens Brødre og Søstre.

7. *Menneskets Forudtilværelse.* Mennesket eksisterede i en meget lang Tid i en Forudtilværelse og gik frem i Udvikling, ligesom det gør nu. Nogle af Aanderne var i Stand til at udvikle sig hurtigere end andre og opnaaede derfor en tilsvarende højere Grad af Intelligens. Frelsensplanen var udarbejdet, før Mennesket kom her til Jorden, og en Frelser var valgt for at sone for Adams Overtrædelse. Mennesket var til Stede ved det store Raad i Himmelen, hvor disse Ting blev diskuteret, og det samtykkede i dem. Menneskets Ophold her paa Jorden er blot en Del af den store Plan, som er udarbejdet for dets Frelse.

8. *Faldets Natur.* Menneskets Fald ved Adams Overtrædelse var ikke en Tilfældighed. Det var nødvendigt for Menneskets videre Fremgang. Dersom Adam og hans Hustru var forblevet i deres tidligere Tilstand, vilde de ikke have faaet nogen Børn. Den Kendsgerning, at Adam blev udvalgt til en saa betydningsfuld Mission, sætter ham paa en meget høj Plads og gør ham til en meget fortjenstfuld Person.

9. *Kristi Forsoning.* Jesus kom til Jorden for at fjerne Dødelighedens naturlige Virkninger, for at gøre det muligt for Menneskene at opstaa fra Graven og for at aabne en

(Fortsættes.)

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.

Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør: Holger M. Larsen | Redaktionssekretær og Translatør: Eva M. Giertsen

DEN HELLIGAANDS GAVE.

Varierende og modstridende er Menneskenes Mening angaaende den Helligaands Gave. Nogle Mennesker har haft den Vane at kalde hver eneste overnaturlig Tilkendegivelse en Indvirkning af den Helligaand, medens der er andre, som ikke mener, at der i det hele taget findes nogen Tilkendegivelse ved den, og at det ikke er andet end en Indvirkning paa Sindet, eller en Følelse, et Indtryk eller et hemmeligt Vidnesbyrd, som Menneskene er i Besiddelse af, og at der slet ikke findes en Ting, som en aabenbar Tilkendegivelse. Man kan ikke undre sig over, at Menneskene skulde være uvidende, til en vis Grad, om Frelsens Planens Principper og endnu mere om Naturen, Virkningen, Kraften, Indflydelsen, Gaverne og Velsignelserne, som kommer fra den Helligaand, naar vi ved, at den menneskelige Familie er blevet udviklet i dybt Mørke og Uvidenhed i de mange Aarhundreder, der er gaaet, uden Aabenbaring eller nogen anden Maade at erholde Kundskab om Herrens Planer, som kun kan blive kendt gennem Guds Aand. Vi ved alle, at naar Kirkens Ældster prædiker til Jordens Indbyggere, at hvis de vil adlyde Evangeliets Bud og Love, skal de modtage den Helligaands Gave, at de venter at se en eller anden stor Kraft, eller et eller andet ekstraordinært Mirakel, og det er ofte Tilfældet, at unge Medlemmer af Kirken, fordi de ønsker bedre Underretning, stadig gaar rundt med deres gamle Ideer om Tingene, og sommetider gaar i store Vildfarelser. Vi har i den senere Tid haft nogle Underretninger angaaende nogle faa Medlemmer, som er i denne Tilstand, og til deres Hjælp vil vi gøre nogle faa Bemærkninger om dette Emne.

Vi tror, at den Helligaands Gave nydes ligesaa meget nu som i Apostlenes Dage, vi tror, at den er nødvendig for at skabe og organisere Præstedømmet. Vi tror ikke, at nogen Mand kan blive kaldet til nogen Stilling eller til at administrere uden at være i Besiddelse af den. Vi tror paa Pro-

fetier, Tungemaalsgaven, Aabenbaring, Syner og Helbredelsens Gave. men vi tror ogsaa, at ingen af disse Gaver kan blive benyttet uden under den Helligaands Gaves Indflydelse. Vi tror, at de hellige Mænd i fordums Tid talte ved den Helligaand, og at de hellige Mænd i vore Dage taler ved Hjælp af det samme Princip. Vi tror, at den er en Trøster og en som bærer Vidnesbyrd, at den bringer Ting, som er passeret til vor Erindring, leder os i al Sandhed og viser os Ting, som vil komme, vi tror ikke, at nogen kan vide, at Jesus er Kristus uden ved den Helligaand. Vi tror paa den i al dens Fylde, Kraft, Storhed og Herlighed, men medens vi gør det, tror vi paa den fornuftigt, vedblivende og i Overensstemmelse med Skrifterne og ikke i Følge Menneskenes vilde Fantasier, taabelige Indfald og Traditioner.

Profeten Joseph Smith.

(Fortsat fra Side 83.)

Vej for dem, ad hvilken de kunde komme tilbage til Gud, deres himmelske Fader. Uden Kristi Forsoning vilde Opstandelsen have været en Umulighed. Denne Del af Kristi Mission angaar alle, men den anden Del, at skaffe tilveje en Plan for Menneskets Frelse, angaar kun dem, som er trofaste i Opfyldelsen af deres Pligter. Jesus, vor ældre Broder, er i Sandhed Guds Søn og Verdens Forløser.

10. *Opstandelse og fremtidigt Liv.* Efter Opstandelsen vil Mennesket aldrig dø. Det opstandne Legeme vil i Form og Virksomhed ligne det nuværende. De trofaste vil blive genindsat i den modne Alders kraftige og sunde Tilstand og vil for altid skride fremad gennem Evighedernes Evighed. Intet dødeligt Menneske kan fatte deres Magt og Herlighed.

11. Menneskets Belønning vil bestemmes af dets Trofasthed og Pligtopfyldenhed, uden Hensyn til Race, Samfund eller Farve. Gengældelsen vil være helt retfærdig, og ingen vil blive uretfærdigt begunstiget. Den protestantiske Opfattelse af ufortjente Belønninger er uforenelig med Guds Karakter. De, som slutter sig til Kristi Kirke paa Jorden og opfylder dens Befalinger, vil have store Fordele fremfor dem, som undlader at gøre dette.

12. Fordi en god Opførsel er saa nødvendig, fremhæver Kirken den paa alle Maader. Barnet hører derom paa Moderens Knæ. Det hører derom i alle Kirkens Organisationer, og den bruges som en Maalestok paa Værdighed med Hensyn til Forfremmelser eller særlige Velsignelser. Det er ikke

nok at være Medlem af Kristi Kirke. Man maa ogsaa have mange gode Gerninger.

13. *Praktisk Religion.* Religion var ikke alene lavet for Sabbaten. Den skulde benyttes og praktiseres hele Ugen og under alle Livets Forhold. Religion skulde gøre Menneskene mere ærlige, paalidelige og dydige. Den skulde frembringe bedre Fædre, Mænd og Borgere. Den skulde give os bedre Bankmænd, Lærere og Forretningsfolk. Og fremfor alt, den skulde gøre Menneskene til bedre Guds Børn.

14. Kristi Religion skulde gøre Menneskene lykkelige paa alle Maader. Derfor opmuntrer Kirken forskellige Virksomheder indenfor sin Midte, som Skuespil, Dans, Musik og andre Ting, alt under det nødvendige og passende Overopsyn. Mennesket var ikke skabt for Sorg, men for Glæde og Fremgang.

15. *Legemets Hellighed.* Menneskets Legeme er helligt for Herren og skulde behandles med den største Omhyggelighed. Herren har sagt, at det skulde ikke besmittes med Alkohol, Tobak, The eller Kaffe eller med overdreven Brug af Kød. Vidunderlige Løfter er givet til dem, som holder disse Befalinger.

16. Kirkens Medlemmer opmuntres til at leve et strængt moralsk Liv. Overtrædelse paa dette Omraade er en af de alvorligste Synder Mennesket kan begaa. Der er ingen dobbelt moralsk Standard indenfor vor Kirke. Der fordres af Mænd, at de skal være lige saa dydige som Kvinder.

17. *Ægteskab.* Medlemmer opfordres til at gifte sig indenfor Kirken. Dette resulterer i et større Gode for begge Parter. De skulde ogsaa leve saaledes, at de kan vies i Herrens Tempel, om muligt, thi om de gør dette, vil de tilhøre hinanden for Tid og Evighed og vil ligeledes beholde deres Børn. Ægteskabet er helligt for Herren og skulde leves saaledes, at Skilsmisse aldrig bliver nødvendig.

18. *Hjemmet.* Hjemmet er Samfundets Grundvold og er Grundvolden for Frihed og sand Lykke. Dersom Hjemmet ødelægges, vil hele Civilisationen gaa tilbage. Kirken opmuntrer sine Medlemmer til at eje deres Hjem og gøre dem til, hvad de skulde og burde være — Kilden til alt, hvad der er godt.

19. *Loyalitet mod Landet.* Loyalitet mod Loven er nødvendig, ikke alene for at være gode Medlemmer, men for at sikre Liv og Ejendom. Alle skylder Loyalitet til det Land, som beskytter dem. Herren venter, at hans Børn skal være lovlydige Borgere, hvor de end bor.

20. *Uddannelse.* Kirken har altid været aktivt interesseret

i Uddannelse. Dens Medlemmer er blevet opmuntret til at søge Uddannelse. Vi tror, at en passende Uddannelse spiller en betydningsfuld Rolle for Menneskets Frelse.

21. *Guds Almagt.* Guds Almagt giver ham bogstaveligt Kontrol over hele Universet, fysisk som aandeligt. Nogle har paastaaet, at fordi visse Fænomener kan forklares naturligt, har Guddommen intet at gøre med dem. Dette er, selvsagt, en Fejltagelse, fordi han benytter Naturlovene til at udføre sine Hensigter. Undertiden virker Herren paa en saadan Maade, at det let kan forstaas af Menneskene, andre Gange er det umuligt for Menneskene at forstaa Herrens Veje, men altid virker han i Overensstemmelse med Lovene.

22. *Sandhedens Værdi.* Gud giver i sin Visdom visse Sandheder til sine Profeter og andre til Videnskabsmænd og Lærere. Men uanset, fra hvilken Kilde Sandheden kommer, bliver den altid anerkendt af Kirken som en Del af Guds universelle Omraade. Man maa, selvsagt, udvise den største Forsigtighed med at anerkende videnskabelige Lærdomme, før de er tilstrækkeligt beviste. Men Kirken hilser videnskabelige Opdagelser Velkommen og priser Herren for den Hurtighed, hvormed de videnskabelige Opdagelser skrider fremad.

23. Der er to Kilder, hvorfra man modtager Sandhed, nemlig: direkte Aabenbaring fra Herren og de Forskninger, som foretages af Menneskene. I begge Tilfælde bliver Menneskets Sind oplyst af Herrens Aand, men under lidt forskellige Forhold. Sandhed er Menneskets bedste Ven, Løgn er dets værste Fjende. Men det er ikke nok at besidde Sandhed. Den maa benyttes i det godes Tjeneste. Hvis ikke, bliver den et Redskab for det onde.

24. *Kirkens Budskab.* Kirkens Hovedbudskab er, at Herren atter har talt til Jorden og aabenbaret sin Vilje til Menneskene. Frelsensplanen vil, dersom den adlydes, bringe Menneskene tilbage til Gud, deres Evige Fader. Kirken bringer dette Budskab til den hele Menneskehed. Gud har lovet, at hans Rige aldrig skal ødelægges eller borttages fra Jorden, men skal rulle fremad, indtil det opfylder den hele Jord.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

28. Februar.

DET FØRSTE MIRAKEL.

Læs Joh. 2: 1—11.

Vi har allesammen en Gang eller mere været til Stede ved et Bryllup og har set, hvor lykkelige de Mennesker har været, som er blevet gift. Vi har glædet os med Brudeparret, og vi har sammen med Familie og Venner ønsket dem Lykke i Fremtiden. Et Bryllup er en meget vigtig Begivenhed. Det er noget mere, end bare at to Mennesker bliver gift. Det betyder, at to forskellige Menneskeliv samles og bliver til eet. Naar man bliver gift, maa man aflægge al Egenkærlighed og arbejde sammen i hinandens Interesse og for at skabe et lykkeligt Hjem for de Børn, der muligvis kunde komme.

Paa den Tid, da Jesus levede paa Jorden, var et Bryllup blandt Jøderne en meget vigtig Begivenhed, og Festen varede som Regel i mange Dage. Det hændte, at der var et saadant Bryllup i Kana, en lille By, som Jesus kom igennem med sine Disciple, og de blev inviteret til Festen. En af Brudeparret har maaske været en Slægtning af Jesus, for hans Moder var ogsaa med og syntes at tage Del i Værtens Bekymringer. Midt under Festen blev det opdaget, at der ikke var nok Vin. At der skulde mangle noget, var efter Jødernes Synsmaade meget kedeligt for Værten. Maria, som havde Tiltro til Jesus, sagde til ham: »De har ikke mere Vin.« Han bad saa Tjenerne om at fylde nogle Kar, der stod der, med Vand, og da det var gjort, bad han dem om at tage noget af det og bede Hovmesteren smage paa det. Da denne smagte paa det, sagde han til Brudgommen: »Alle plejer først at sætte den gode Vin frem, men du har gemt den bedste tilsidst.« Jesus kendte Naturens Love, og derfor var det muligt for ham at gøre dette. Gennem den Kraft, han havde, samlede han de Elementer, der var nødvendige for en god Vin, og denne Proces kunde han foretage hurtigere, end Menneskene kunde se det. Ved dette Mirakel havde han opnaaet to Ting, han havde hjulpet sine Venner, og han havde vist sine Disciple, hvilken Kraft han var i Besiddelse af. Det største Indtryk gjorde det paa de fem Apostle, som allerede vidste lidt om den Kraft, han var i Besiddelse af, og dette gav dem endnu et Vidnesbyrd om hans guddommelige Mission. For dem var det endnu et Led knyttet til den Kæde af Kundskab, som de havde om hans Guddommelighed, ham, som de havde valgt at følge som Messias. Denne Begyndelse paa sine Mirakler eller Undergerninger gjorde Jesus i Kana i Gallilæa, og han fastslog dermed sin Guddommelighed, og hans Disciple troede paa ham.

Spørgsmaal.

1. Hvorfor inviterer man sine Venner til at feste ved sit Bryllup?
2. Hvad er en Værts Pligter overfor sine Gæster?
3. Hvad er et Mirakel?
4. Hvilket Indtryk gjorde Miraklet i Kana paa Jesu Disciple?

---

7. Marts.

RENSNINGEN AF TEMPLET.

Læs Mark. 11:17 og Joh. 2:13—22.

Fra Bryllupet i Kana gik Jesus sammen med sine Disciple til Byen Kapernaum for at hvile sig ud til den forestaaende Rejse til Jerusalem i Paasketiden. Vi har ikke hørt noget om, at Jesus har været i Jerusalem mellem sit tolvte Aar og nu, men nu finder vi ham og hans Disciple i Jerusalem. Han havde modstaaet Fristelserne i Ørkenen og var blevet døbt, ved hvilken Lejlighed han var blevet anerkendt af Herren. Han havde vist Disciplene hvor meget Magt han havde, ved at vise dem Undergerningen ved Bryllupet i Kana. Og nu var han rede til at undervise i de store Sandheder, for hvilke han kom til Jorden. Jesus rejste nu til Templet. Hvad han fandt der, var maaske det samme, som han havde set ved andre Lejligheder, for der inde i Herrens hellige Tempel var der Mennesker, der solgte deres Kvæg, Faar og andre Dyr til Ofre, andre vekslede Penge. Dette var Templet, som var helliget til Herren, og hvor Ordinancerne og Ceremonierne skulde udføres af hellige Mænd, som var specielt kaldet til dette Arbejde. Dette skulde være et Hus, hvor man bad til og tilbad Herren, hvor de Troende kunde komme og være i Forbindelse med deres Herre og Gud, et Sted hvor Herrens Aand frem for andre Steder skulde hvile. Prøv at forestille dig den Følelse som Guds Søn fik, da han kom derind, han, som kendte og skattede Templets Hellighed. Han sagde: »Staar der ikke skrevet: Mit Hus skal kaldes et Bønnens Hus for alle Nationer. Men I har gjort det til en Røverkule.« Saa drev han med al den Kraft, der laa i hans guddommelige Personlighed, disse Mennesker ud sammen med at det, de handlede om. Gjorde de Modstand? Sagde de ham imod? Nej, de turde ikke. Skønt de saa paa Jesus som en ung Galning fra Galilæa, kunde de dog se, at han talte Sandhed. Skønt de ikke anerkendte Kristus som Messias, var de dog slaaede af hans Kundskab, saa de ikke turde gøre Modstand. Da de var

kommet sig lidt over Forskrækkelsen, var der nogle af Præsterne, som spurgte Jesus, om han ikke vilde vise dem et Tegn paa sin Autoritet til at gøre, som han havde gjort. Han svarede dem: »Ødelæg dette Tempel og jeg skal bygge det op paa tre Dage.« »Det er umuligt, for dette Tempel, som det har taget 46 Aar at bygge og som ikke endnu er færdigt, kan ikke bygges op paa tre Dage«. Men som Johannes siger: »Han talte om sit Legemes Tempel.« Det Tempel som han havde bygget, var bestemt til at være et Sted hvor Herrens Aand skulde bo, og hans Legeme var ogsaa et Hvilested for den samme Aand, og naar det blev ødelagt af Mennesker, vilde den samme guddommelige Kraft igen oprejse det.

---

13. Marts.

JESUS OG NIKODEMUS.

Læs Joh. 2:23—25 og Joh. 3:1—21.

Da Jesus og hans Disciple opholdt sig i Jerusalem til Paaskefesten, skete der mange Ting. Vi lærte sidste Gang om, hvorledes han rensede Templet. Han gjorde ogsaa ganske sikkert nogle Undergerninger mellem dem, som fulgte ham, men een Ting er sikkert, og det er, at endogsaa Medlemmerne af det højeste Aristokrati havde lagt Mærke til ham og kom for at se ham. En af dem, Nikodemus, havde faaet den Tanke, at denne Mand maatte være mere end en Lærer og Taler, for han lærte Principper, som var ganske nye for ham. Han gjorde Ting, som kun en ukendt Kraft kunde udføre. Men Nikodemus, som den gode Mand han var, og som saa mange Mennesker som lever nu, var bange for at lade sine Venner vide om dette Ønske om at kende mere til Jesus og hans Lærdomme, da han mente, at de sikkert vilde gøre Nar af ham. Saa gik han til ham om Natten og sagde: »Herre, jeg ved, at du er en Lærer, som kommer fra Gud.« Men han tøvede med at stille Spørgsmaal. Jesus vidste, hvorfor Nikodemus kom og sagde: »Sandelig siger jeg dig, uden at et Menneske bliver født paany af Vand og Aand, kan han ikke komme ind i Guds Rige.« Skønt Nikodemus var en studeret Mand, kunde han dog ikke forstaa, hvad Jesus mente. Hvorledes kunde en gammel Mand blive født paany? Jesus forbavsede ham, fordi de Udtryk han brugte ikke var almindelige mellem Jødernes Lærere. De som omvendte sig skulde genfødes ind til den for dem nye Tro. Ved at lære Nikodemus dette, gav Jesus nogle af Evangeliets bedste

Lærdomme. Han havde vist Lydighed til Evangeliets Plan, da han blev døbt af Johannes, og selv en aristokratisk Mand som Nikodemus maatte fødes paany. »Uden at man bliver født paany af Vand og Aand, kan man ingenlunde indkomme i Guds Rige..« Han maatte opgive sin gamle Levemaade, maatte rense Legeme og Sjæl. Jesus fortalte Nikodemus, at alle som troede paa Kristus skulde komme ind i Guds Rige, for elskede ikke Herren Verden saaledes, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham ikke skal fortabes, men have et evigt Liv. Saaledes vil alle Guds Børn, og ikke bare en Del af dem, komme tilbage til deres Fader i hans evige Kongerige i Himmelen.

Spørgsmaal.

1. Hvem var Nikodemus?
2. Hvad var Aristokratiets Mening om Jesus?
3. Hvad vilde Nikodemus Jesus?
4. Hvad mente Jesus med sit Svar til ham?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

21. Februar.

HVORFOR REGNBUEN KOM PAA SKYERNE.

En Dag var der en lille Dreng, som slog sin Finger med en Hammer. Det var ikke nogen morsom Folelse. Den næste Dag var Fingeren helt blaa. Den samme Dreng ramte en Negl med sin Hammer, men det gjorde slet ikke ondt. Jeg tror, at han godt kunde lide det, for Negle er lavede saa haarde, saa at de kan taale Slag. Vore Fingre er ikke lavede haarde som Negle, saa naar vi slaar os, gor det meget ondt. Men Gud har givet os Øjne at se med og Øren at hore med, saa at vi kan passe paa, at vi ikke slaar os selv. Vi ved, at der er nogle Ting, vi skal gore med vore Fingre, men at der er andre Ting, som vi ikke kan gore med dem. I Bibelen har vi en interessant Historie om nogle Mennesker, som ikke vidste, hvorledes de skulde passe paa sig selv.

Da vor Fader først sendte sine Born til Jorden, sagde han: »Nu vil jeg se, om de vil gore, som jeg siger, eller ikke.« Saa passede han paa dem, og han haabede, at de vilde. Mange Aar efter, at Enok var gaaet hjem til Gud, levede der en god Mand ved Navn Noah. Noah og hans Familie var de eneste Mennesker paa den Tid, der gjorde, som Herren vilde have. Da Herren saa, hvor slemme de andre Mennesker var, blev han meget bedrovet, og han vidste, at hvis de vedblev at være

saa onde, vilde deres Born blive ligesaa slemme. Saa sagde Herren: »Jeg vil odelægge dem alle.« Men saa huskede han, at Noah og hans Familie var meget gode Mennesker, og derfor sagde han til Noah: »Gaa ud blandt de onde Mennesker. Befal dem at omvende sig, saa at de maa faa Lov til at leve og være lykkelige.« Men Menneskene vilde ikke lytte til ham, de sagde: »Vi ved, hvordan vi skal leve. Vi ved, hvordan vi skal passe paa os selv. Er vi ikke lige saa stærke, som du er? Lad os være i Fred.«

Det gjorde Noah meget bedrovet, men han blev alligevel ved, fordi Herren havde befalet ham det. En Dag sagde Herren til ham: »Kom, Noah, lav en Ark, som kan flyde paa Vandet. Jeg vil sende en Vandflod over Landet. Men jeg vil frelse dig og din Familie, fordi I har været lydige mod mig. Lav nu en Husbaad, som kan flyde paa Vandet, og som Vandet ikke kan komme ind i. Gor Plads for mange Dyr, for du maa tage et Par af hver Dyreart med dig. Tag Fode med dig for en lang Tid.« Noah og hans Familie begyndte straks paa Arbejdet. Alle de andre Mennesker lo af dem, fordi de byggede denne Ark, men de brød sig ikke om det, for der var blevet gjort Nar af dem for. Da den var færdig, gik Noah med sin Familie og alle Dyrene ind i Arken. Saa rejste Stormen sig, og det regnede, indtil Vandet gik hojt op paa Arken. Da der var gaaet lang Tid, og Noah mente, at Vandet var ved at torre, sendte han en Due ud, men den kom tilbage. Saa ventede han igen i lang Tid og sendte saa Duen ud igen. Denne Gang kom den tilbage med et Olieblad i Næbbet. Saa ventede Noah syv Dage og sendte den saa ud igen. Denne Gang kom den ikke tilbage. Saa sagde vor Fader i Himmelen: »Nu kan I alle forlade Arken. Byg jer Hjem for jeres Familie. Gor hvad der er ret, og I vil blive lykkelige.«

Noah var meget lykkelig, og han takkede Herren, fordi han havde passet paa ham og hans Familie. Og Herren velsignede Noah og hans Familie og sagde: »Jeg vil aldrig mere odelægge Jorden med Vand. Se, der er en Regnbue paa Skyerne. Hver Gang I ser paa den, maa I huske paa, hvad jeg har sagt Eder.«

---

28. Februar.

TAARNET SOM ALDRIG BLEV FÆRDIGT.

Sommetider finder vi smaa Drenge og Piger, som tror, at de er klogere end deres ældre Brodre og Sostre. Vi har ogsaa hort om smaa Born, som troede, at de kunde gore alt bedre end deres Fader og Moder. Vor Historie i Dag er om nogle

Mennesker, som troede, at de vidste bedre, hvad de skulde gøre, end vor Fader i Himmelen.

Da Noah og hans Familie havde forladt Arken, havde de travlt med at bygge nye Hjem. Men de begyndte paa den rette Maade, og de fik bygget smukke Hjem igen. Mange Aar gik. Børnene voksede op til at blive stærke Mænd og Kvinder. De blev Fædre og Mødre, senere Bedsteforældre osv. Tilsidst blev de til saa stort et Folk, at de fyldte hele Landet der omkring. Herren talte til dem gennem sine Profeter og sagde: »Nogle af Eder gaar mod Øst og andre gaar mod Vest, nogle mod Syd og nogle mod Nord, saa at I kan bebygge hele Jorden.«

Men Menneskene ønskede ikke at lytte til vor Faders Ord. De ønskede at blive sammen. Igen og igen befalede Guds Profeter dem, at de skulde skille sig. Men disse Mennesker vilde ikke gøre, som Herren ønskede, at de skulde. I Stedet sagde de til hinanden: »Lad os bygge en stor By med et meget højt Taarn. Lad os bygge Taarnet saa højt, at det naar op til Himmelen.« Saa begyndte de at bygge Byen og Taarnet. Mange Mennesker arbejdede paa dette Værk, og Taarnet blev højere og højere. Medens de arbejdede paa dette, vedblev Guds Profeter at fortælle dem, at de skulde standse dette Arbejde og gøre, som Herren befalede. Men de vilde ikke høre.

Da vor Fader i Himmelen saa, hvorledes de opførte sig, bestemte han, at han vilde give dem en Lærestreg. Han vidste, at de kunde ikke blive ved med at leve paa et Sted og have Mad nok til alle. Saa besluttede han at hjælpe dem, enten de vilde lade sig hjælpe eller ikke. Saa bestemte han, at han vilde gøre det saaledes, at de ikke kunde forstaa hinandens Tale. Saa en Dag, da de arbejdede, kunde de pludselig ikke forstaa hinanden, og det hele blev Forvirring. De maatte forlade deres Arbejde. Nu maatte de dele sig, og nogle rejste mod Øst, andre mod Vest, nogle mod Syd og nogle mod Nord. Fra den Tid har Menneskene talt forskellige Sprog. Derfor er det, at vi ikke kan forstaa dem, som kommer fra et andet Land.

---

7. Marts.

ABRAHAM, EN GUDS TJENER.

Hver Søndag Morgen kommer alle de smaa Børn, som elsker vor himmelske Fader, til hans Hus for at bede til ham og synge Sange til hans Pris. Om Søndag Eftermiddag eller Aften kommer vore Forældre og vore større Søskende igen. Mange Mennesker gaar endogsaa mere end

to Gange hver Søndag, for da er det Sabbaten, Hviledagen, Guds Dag.

I mange, mange Aar har Folket elsket vor himmelske Fader. De har sunget Sange til hans Navns Pris og har bedt til ham i Oprigtighed. Men de har ikke altid haft smukke Kirker og Mødehuse til at gøre det i. Der levede engang en god Mand ved Navn Abraham, som havde et ganske andet Sted at bede til Gud paa. Abraham levede i Landet Ur mellem en hel Del Mennesker, som aldrig bad til Gud. De tilbad Afguder, som var lavet af Træ og Sten. Disse Mennesker lærte, at saadanne Guder af Træ og Sten kunde høre og besvare deres Bønner. Men vi ved selvfølgelig, at det kunde de ikke. Vor Fader i Himmelen elskede Abraham. En Dag sagde han: »Abraham, du maa samle din Familie og flytte fra dette Sted, og jeg vil lede dig til et Land, som ligger langt borte. I det Land vil jeg være med din Familie, og I skal vokse til et stort Folk, saa at hele Verden vil kende og elske Eder, og der vil jeg give Eder mange Velsignelser.« Abraham var en gammel Mand, og han elskede sit Hjem og sine Venner, saa at det var haardt for ham at forlade dem, men han gjorde alligevel, som hans Fader i Himmelen havde befalet ham. Han tog sin Fader, sin Hustru Sara, sin Broder Lot og alle de andre, som levede sammen med ham. En Dag sagde Herren til Abraham: »Til dig og til dine Børn vil jeg give dette Land.« Abraham kaldte paa sine Tjenere og befalede dem at bygge en lille Høj af Sten; derefter lagde man en flad Sten oppe paa Toppen og kaldte det for et Alter. Derpaa kaldte Abraham hele sit Følge sammen ved Alteret og bad til Gud. Oppe paa Alteret brændte de et Faar som et Takkeoffer til Gud, fordi han havde været saa god mod dem. Da der var gaaet en Tid flyttede de sydpaa til et nyt Sted, hvor de lavede et nyt Alter. De ofrede et andet Faar og takkede Gud for hans Godhed mod dem. De flyttede mange Gange, og paa hvert nyt Sted byggede de et nyt Alter. Abraham elskede Gud og troede paa han Løfter. En Dag hørte Abraham, at Lots Tjenere skændtes indbyrdes. De havde for mange Faar og for meget Kvæg til at drikke paa en Gang, og der var næppe Græs nok til dem alle. Abraham elskede Gud for meget til at skændes, og han sagde til Lot: »Lad der ikke blive nogen Strid mellem dine og mine Mænd, for vi skulle alle være Brødre. Lad os gaa hver til sin Side. Du kan vælge, og hvis du vælger Landet til højre, vil jeg tage Landet til venstre.« Abraham vidste, at han var den ældste og kunde have valgt før Lot, men han elskede Gud og hans Børn for

højt til at tænke paa sig selv. Lot valgte Landet nær ved Floden, og Abraham fik Landet ved Højene. Efter at Abraham og Lot var skiltes, sagde vor Fader til Abraham: »Se dig om til alle Sider. Alt det Land, du ser, vil jeg give til dig og til dine Børn. Dine Børn skal blive saa mange som Sandet paa Havets Bred, de skal blive flere end man kan tælle.« Senere sagde han: »Jeg er den Almægtige Gud. Hvis du vil vandre paa mine Veje, vil du blive velsignet. Fra nu af skal dit Navn være Abraham, som betyder Fader til mange, Sarai, din Hustru, skal hedde Sara, som betyder Prinsesse. Og Sara skal føde en Søn. Hans Navn skal være Isak, og jeg vil velsigne ham ogsaa. »Abraham vedblev at bede til Gud og tjene ham.

---

13. Marts.

HAGAR OG ISMAEL.

»Vær venlige mod hverandre. Hjælp hinanden gennem Kærlighed.« Vor Bibel fortæller os om, hvorledes Jesus lærte en lille mørkøjet Dreng og hans Moder denne Hemmelighed. Denne Moders Navn var Hagar, og hun var Saras Pige. Sara var Abrahams Hustru, og Abraham var en af Guds Venner. Han bad altid til Gud og tjente ham af hele sit Hjerte. Gud havde lovet Abraham, at han skulde faa mange Børn, men Sara kunde ikke forstaa, hvordan det kunde gaa til. Sara vilde saa gerne have, at Herrens Løfte skulde gaa i Opfyldelse, og saa sagde hun til Abraham: »Jeg har en god Pige, hvis Navn er Hagar. Tag hende som din Kone ogsaa. Maaske vil hun faa nogle Børn, og saa kan de blive dine og mine saavel som hendes.« Saa giftede Abraham sig med Hagar. Ikke længe efter, da Hagar opdagede, at der skulde komme et lille Barn til at velsigne Hjemmet, blev hun meget uvenlig mod Sara og tjente hende ikke saa godt mere som hun havde gjort. Dette gjorde Sara meget ulykkelig, og hun talte til Abraham om det. Abraham sagde: »Sara, Hagar er din Pige, og du maa gøre med hende som du vil.« Saa skændte Sara paa Hagar, men saa løb Hagar sin Vej fra Hjemmet. Men som nu Hagar stod ved en Kilde ude i Ørkenen, talte en Engel til hende og sagde: »Hagar, hvor kommer du fra?« Og hun svarede: »Jeg er løbet bort fra min Frue Sara.« Herrens Engel sagde saa til hende: »Men Hagar, dette ligner ikke dig. Du har været saadan en god Hjælper, og du har tjent Sara alle disse Aar. Gaa tilbage til hende. Herren vil velsigne dig for det. Du skal have en lille Søn, og hans Navn

skal være Ismael. En Dag vil du have mange Børn til at elske dig.« Saa vendte Hagar tilbage til Sara og Abraham. Hun vidste nu, at dersom hun tjente Sara vel, vilde hun samtidig tjene Herren. Hendes lille mørkøjede Søn kom og fik Navnet Ismael. En Dag, da Ismael var bleven en temmelig stor Dreng, lød Herrens Røst til Sara, at ogsaa hun skulde faa en Søn, og der var stor Glæde i Hjemmet. En Dag, efter at Isak, Saras Søn, var født, var det Ismael, som blev uvenlig. Han lo af Isak, den lille Dreng, som Herren havde sendt til Abraham og Sara. Dette gjorde selvfølgelig Sara ondt, og hun sagde til Abraham: »Hvis det er Maaden, hvorpaa Ismael vil opføre sig, maa vi sende ham bort. Han kan ikke være her sammen med Guds lovede Barn.« Først vidste Abraham ikke, hvad han skulde gøre, men Herren sagde, hvad han skulde gøre. Næste Morgen tog Abraham noget Brød og satte en Flaske med Vand paa Hagars Skuldre og sendte hende bort med hendes Søn. Han sendte hende tilbage til hendes Brødre og Søstre, og han stolede paa, at Herren vilde tage sig af hende. Men Hagar foer vild i Ørkenen. Hun vandrede rundt, indtil hun ikke havde mere Brød, og til alt Vandet i Flasken var brugt. Hendes lille Søn græd for Drikke. Han græd saa meget, at han blev syg. Hans Moder lagde ham stille ned paa Jorden og gik lidt bort for at græde, for hun kunde ikke holde ud at se ham lide. Saa hørte hun Herrens Stemme sige: »Du har prøvet paa at tjene mig, og jeg har ikke glemt dig. Jeg har mange Velsignelser for din Dreng.« Saa hjalp Herren hende med at finde en Kilde med klart Vand. Vor himmelske Fader velsignede Hagars Søn. Han voksede op til at blive en stor og god Mand. Han blev Fader og Bedstefader til en stor Familie som Herren ønskede, han skulde være.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN, Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: HYRUM D. JENSEN, Osterhaugsgaten 27, Oslo.
Trykt hos F. E. Bording.